

29.10.2018 № 4618/16/99-99-15-02-02-15/ПК

Податкова консультація

Державна фіскальна служба України розглянула лист щодо визнання заборгованості «безнадійною» та, керуючись ст. 52 Податкового кодексу України (далі – Кодекс), повідомляє.

Згідно з п.п. 134.1.1 п. 134.1 ст. 134 Кодексу об'єктом оподаткування податком на прибуток є прибуток із джерелом походження з України та за її межами, який визначається шляхом коригування (збільшення або зменшення) фінансового результату до оподаткування (прибутку або збитку), визначеного у фінансовій звітності підприємства відповідно до національних положень (стандартів) бухгалтерського обліку або міжнародних стандартів фінансової звітності, на різниці, які виникають відповідно до положень цього Кодексу.

Ознаки безнадійної заборгованості для цілей застосування положень Кодексу визначено п.п. 14.1.11 п. 14.1 ст. 14 Кодексу.

Безнадійна заборгованість – заборгованість, що відповідає, зокрема такій ознаці:

«є) прострочена заборгованість фізичної або юридичної особи, не погашена внаслідок недостатності майна зазначеної особи, за умови, що дії щодо примусового стягнення майна боржника не призвели до повного погашення заборгованості».

Виконавче провадження як завершальна стадія судового провадження і примусове виконання судових рішень та рішень інших органів (посадових осіб) регулює Закон України від 02 червня 2016 року № 1404-VIII «Про виконавче провадження» (далі – Закон № 1404).

Підпунктами 2 та 6 п. 1 ст. 3 Закону № 1404 встановлено, що відповідно до цього Закону підлягають примусовому виконанню рішення на підставі таких виконавчих документів, зокрема:

ухвал, постанов судів у цивільних, господарських, адміністративних справах, справах про адміністративні правопорушення, кримінальних провадженнях у випадках, передбачених законом;

постанов органів (посадових осіб), уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення у випадках, передбачених законом.

Згідно з п. 2 та п. 7 ст. 37 Закону № 1404 виконавчий документ повертається стягувачу, якщо:

у боржника відсутнє майно, на яке може бути звернено стягнення, а здійснені виконавцем відповідно до цього Закону заходи щодо розшуку такого майна виявилися безрезультатними;

стягувач відмовився залишити за собою майно боржника, нереалізоване під час виконання рішення, за відсутності іншого майна, на яке можливо звернути стягнення;

у боржника відсутнє визначене виконавчим документом майно, яке він за виконавчим документом повинен передати стягувачу в натурі;

боржник – фізична особа (крім випадків, коли виконанню підлягають виконавчі документи про стягнення аліментів, відшкодування шкоди, завданої каліцтвом чи іншим ушкодженням здоров'я, у зв'язку із втратою годувальника, а також виконавчі документи про відібрання дитини) чи транспортні засоби боржника, розшук яких здійснювався поліцією, не виявлені протягом року з дня оголошення розшуку.

Про повернення стягувачу виконавчого документа та авансового внеску виконавець виносить постанову (п. 4 ст. 37 Закону № 1404).

Таким чином, у разі відсутності майна у боржника – фізичної або юридичної особи для повного погашення заборгованості визнання такої заборгованості безнадійною згідно з п.п. «є» п.п. 14.1.11 п. 14.1 ст. 14 Кодексу можливе за умови, що здійснені виконавцем відповідно до Закону № 1404 заходи щодо розшуку такого майна виявилися безрезультатними, а інше майно у боржника – відсутнє, що підтверджується постановою державного виконавця про повернення виконавчого документа у порядку і на умовах, визначених Законом № 1404.

Крім того, заборгованість визнаватиметься безнадійною за умови відповідності такої заборгованості одній з ознак, наведених у п.п. 14.1.11 п. 14.1 ст. 14 Кодексу.

У разі, якщо постановою про повернення виконавчого документа встановлено термін повторного пред'явлення для виконання виконавчого документу, тобто виконавче провадження по справі не закрито, дії щодо примусового стягнення майна боржника тривають, то відсутні підстави для визнання такого боргу безнадійним згідно п.п. 14.1.11 п. 14.1 ст. 14 Кодексу.

Згідно з п. 52.2 ст. 52 Кодексу індивідуальна податкова консультація має індивідуальний характер і може використовуватися виключно платником податків, якому надано таку консультацію.